

קונטרס

קבוץ ראש השנה

בו יבאר מעלת הזוכה לבוא אל הקבוץ הקדוש של אנשי
שלומנו הקדושים, המתקבצים יחד בכל מקום שהוא
לראש השנה, ובפרט בעיר אומן, ואת גדל התקונים
שנעשים על-ידי-זה בכל העולמות.

*

בנוי ומיסד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו
הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי חכמינו
הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש.

*

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עיה"ק ירושלים תובב"א

עָנָה רַבֵּנוּ ז"ל וְאָמַר בְּקוֹל
חֲזָק מֵעַמֶּק הַלֵּב : וַמָּה אָמַר
לָכֶם, אֵין דְּבַר גָּדוֹל מִזֶּה,
הֵינּוּ מַלְהוּת אֶצְלוֹ עַל
רֹאשׁ הַשָּׁנָה...

(חיי-מוהר"ן, סימן תו)

קונטרס

קבוץ ראש השנה

א.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר רבנו ז"ל
אמר: "הראש השנה שלי עולה על הכל, והיה פלא
אצלי, מאחר שהמקרבים שלי מאמינים לי, ולמה
לא יזהרו כל האנשים המקרבים אלי, שיהיו כלם
אצלי על ראש השנה איש לא יעדר, כי כל ענין
שלי הוא רק ראש השנה"; והזהיר לעשות כרוז,
שכל מי שסר אל משמעתו ומקרב אליו, יהיה על
ראש השנה אצלו, לא יחסר איש, ומי שזוכה
להיות בראש השנה, ראוי לו לשמח מאד מאד,
"אכלו מעדנים ושתו ממתקים, כי חרות ה' היא
מעוזכם" (נחמיה ח), וזה נאמר על ראש השנה (עין

חיי-מוהר"ן, סימן תג), ועל-כן מאחר שזכית להתודע
 מרבי אמת כנה, רבי רחמן כנה, אשר מוריד את
 עצמו אליך, ומוסר את נפשו בשבילך, כדי
 להשיבך בתשובה שלמה אליו יתברך, כי זה עקר
 עבודתו, שמוסר את נפשו בעבור כל אחד ואחד
 להוציאו מהרפש והבוץ שלו, כאשר יודע כל אחד
 בנפשו מה שעבר עליו, ומה שעדין עובר עליו,
 ומה שהוא זוכה על-ידי רבנו ז"ל, וכאשר התבטא
 פעם ואמר: כמה צלם אלקים היו מנחים ברפש,
 ואני הוצאתים מהרפש והלכלוך והזנהמה ונקיתי
 אותם, כנראה בחוש, שהמתקרבים אלי נשתנים
 פניהם, ובא עליהם פנים של יהודי בחינת צלם
 אלקים, הלא יש אצלי אנשים שאיני יודע אם
 השאול תחתיות הנה די להם, כי גם השאול
 תחתיות הנה קטן לפניהם, שאם הנה אפשר להם
 לחתור תחת השאול תחתית, היו חותרים, ועל ידי
 נתקרבו להשם יתברך בהתקרבות כזו ובתשוקה
 כזו, שעדין לא הנה לעולמים (עין חיי-מוהר"ן, סימן
 שי), ועל-כן מדוע לא תמסר את נפשך לבוא אליו
 לראש השנה הקדוש?! ואם אפשר לבוא אל ציונו

הקדוש בערב ראש השנה, ולהתפלל יחד עם
הקבוץ הקדוש של תלמידיו האמתיים בראש
השנה בעיר אומן, אין למעלה מזה, ואם אי אפשר
מאיזו סבה שרק תהיה, על-כל-פנים עליו להתאחד
יחד עם עשרה מתלמידיו, ויעשו מנין בעירם
ובמקומם, ויתפללו יחד באהבה, אחנה ורעות,
אשר על-ידי-זה ימשיכו את רבנו ז"ל אליהם, כמו
שהבטיח ואמר קדם שנסע לעיר אומן להסתלק
שם, בעת שיצא מפתח הבית אל החוץ לעלות על
העגלה, עמד ליד המזוזה, והניח ידיו על המזוזה,
פנה ואמר לעולם: תראו להתקבץ יחד ולהתפלל
יחד, ואם תתפללו בכונה, אולי תוכלו להמשיך
אותי לכאן עוד פעם (עין חיי-מוהר"ן, סימן קפז),
ורבנו ז"ל ידע כבר אז שנוסע להסתלק, אף-על-
פי-כן אמר: אם תתקבצו יחד להתפלל בכונה,
אולי תוכלו להמשיך אותי אליכם עוד פעם, ואמר
על זה מוהרנ"ת ז"ל, אשר בכל מקום ומקום
שמתקבצים עשרה מאנשי שלומנו, ראוי לנסע
מסוף העולם ועד סופו, לדחף את ראשו ביניהם,
ודבר זאת לענין ראש השנה, שההכרח לתלמידיו

האמתיים להתקבץ יחד, ולהתפלל בכונה, ועל-
ידי-זה יכולים להמשיך את רבנו ז"ל אליהם,
ועל-כן אם אפשר לה לנסע על ראש השנה אל
ציון רבנו ז"ל בעיר אומן, אין למעלה מזה, כי
מאד מאד בקש מאתנו שנבוא אליו (עין חיי-
מוהר"ן, סימן קסב), כי רק שם היא שלמות הקבוץ
בראש השנה, אבל אם אי אפשר מאיזו סבה שלא
תהיה, אזי בכל מקום בעולם שמתקבצים עשרה
מאנשי שלומנו, ראוי לדחף את ראשו ביניהם,
ולהתפלל יחד בכונה ובאהבה אמיתית, ועל-ידי-זה
ימשיכו אליהם את רבנו ז"ל, וגם הם יקבלו את
התקונים של ראש השנה הקדוש והנורא, ואל
יפתה אותך יצרף, כאלו יש מקום שהוא תחליף
לציון רבנו ז"ל, כי הכל הבל ורעות רוח, ואין בזה
שום ממש, כי העקר הוא לנסע אל ציון רבנו ז"ל
בעיר אומן, ולהתפלל שם בכונה גדולה עם
תלמידיו האמתיים, אבל כשנארע איזה אנס, ואי
אפשר לו לנסע, אל תחלש דעתו ואל תפל רוחו
עליו, אלא ישתדל לעשות מנין בעירו ובמקומו
דיקא, וזה נחשב ממש כאלו התפלל ביחד עם

רַבְּנוּ ז"ל; אֲשֶׁר־י מִי שֶׁמִּנְצֵל אֶת רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, וּמִתְפַּלֵּל יַחַד בְּקִבּוּץ עִם אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנו הַיְקָרִים, תְּלַמִּידֵי רַבְּנוּ ז"ל הָאֲמֵתִיִּים, הָעוֹסְקִים בְּעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ כָּל הַשָּׁנָה, וּמִתְפַּלֵּל עִמָּהֶם יַחַד בְּהַתְקַשְׁרוֹת לְרַבְּנוּ ז"ל, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִכּוֹן יִהְיֶה לָבוֹ וּבָטוּחַ, שְׂיִמָּשִׁיךְ אֶת רַבְּנוּ ז"ל אֵלָיו, וַיִּזְכֶּה לְכָל הַתְּקוּנִים שֶׁהַבְּטִיחַ רַבְּנוּ ז"ל, לְתַקֵּן אֶת כָּל מִי שֶׁבָּא אֵלָיו.

ב.

אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר! רַבְּנוּ ז"ל אָמַר: הָרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי הוּא חֲדוֹשׁ גָּדוֹל, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יוֹדֵעַ, שְׂאִין הַדָּבָר הַזֶּה בִּירוּשָׁה מְאֹבֹתִי, רַק הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ נָתַן לִי זֹאת בְּמִתְנָה, שְׂאֲנִי יוֹדֵעַ מֵהוּ רֹאשׁ הַשָּׁנָה, לֹא מִבְּעֵי אֲתֵם כְּלָכֶם בְּנֹדָאֵי תְלוּיִין בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי, אֶלֶּא אֶפְלוּ כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ תְלוּי בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי (עֵין חַיִּי-מוֹהַר"ן, סִימָן תה); עַל-כֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר, לְהַשְׁתַּדֵּל בְּכָל מִינֵי אֲפָנִים שֶׁבְּעוֹלָם לָבוֹא אֶל הַקִּבּוּץ הַקָּדוֹשׁ שֶׁל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנו הַיְקָרִים הַמְתְּקַבְּצִים יַחַד בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּהַתְקַשְׁרוֹת אֶל רַבְּנוּ

ז"ל, ואל תסתכל על שום מונע ומעכב כלל, ואף
 שיפתך יצרך, כאלו יש שם איזה בלבול או איזה
 בטול שמבלבלים ומבטלים אותך, תדע, שהכל
 הכל ורעות רוח והוא המיון מדמיונותיו של היצר,
 כאשר אמר רבנו ז"ל בעצמו לאחד שהתאוון
 לפניו, שהיה נחת לו יותר להיות אצלו בשבת
 תשובה ולא בראש השנה, כי אין לו מקום לעמד
 שם בבית המדרש, וגם אין לו אכסניה טובה לאכל
 וללון, ומחמת זה דעתו מבלבלת מאד, ואינו יכול
 להתפלל בכונה, על-כן היה טוב לפניו יותר להיות
 אצלו בזמן אחר ולא בראש השנה, השיב לו רבנו
 ז"ל בזו הלשון: אם לאכל אם שלא לאכל, אם
 לישן אם שלא לישן, אם להתפלל אם שלא
 להתפלל, (רצונו לומר, שלא להתפלל בכונה
 כראוי), אף ורק שתהיו אצלי על ראש השנה יהיה
 אף שיהיה, ואמר בלשון אשכנז בזו הלשון: יא
 עסין ניט עסין, יא שלאפין ניט שלאפין, יא
 דאווינען ניט דאווינען, אבי דו זאלסט ביי מיר זיין
 אויף ראש השנה, (ובאמת כל הדברים הנ"ל הם
 רק דמיונות ופתויים של הבעל-דבר, כי, תהלה

לאל, נראה בחוש, שעל-פירוב מתפללין יותר
 בכונה בכלל הקבוץ הקדוש בראש השנה, ממה
 שהיה מתפלל בביתו) (עיין חיי מוהר"ן, סימן קד);
 ועל-פן ראה, אהובי, בני היקר, לעשות כל מיני
 פעולות שבעולם לבוא להתקבץ עם אנשי שלומנו
 היקרים, תלמידי רבנו ז"ל האמתיים, הרוצים רק
 עבודת השם יתברך, ואינם חפצים בשום הבל
 מהבלי העולם הזה, פי בודאי צריכים זכיה למצא
 אותם, פי הבעל-דבר ערבב את העולם, עד שאין
 יודעים איפה משה שרוי ואיפה אהרן שרוי,
 ונתערבו בין אנשי שלומנו כל מיני ערב רב של
 ליצנים ובעלי מחלקת, אשר עבדו בהפקרא ניתא
 ליה, ובאים ודוחקים את עצמם, וגורמים מה
 שגורמים — צרות ויסורים וחלישות הדעת ועגמת
 נפש, פי הם הם השדין יהודאין המתנגדים
 והמחרפים את יראי השם (עיין לקוטי-מוהר"ן, חלק
 א' סימן כח), אשר עליהם רמזו חכמינו הקדושים
 (ברכות ו.): האי דוחקא דהוי בכלה מינייהו הנה,
 כל אלו הדוחקים את עצמם, ועושים רעש בשעה
 שמתקבצים התלמידים לשמע דרוש הרב הם

מינייהו, הינו מהשדים יהודאין, וצריכים לבקש
 רחמים רבים ממנו יתברך, לבל יהיה לו שום חלק
 עמם כלל, רק יבקש ממנו יתברך, שיזכה לבוא
 אל תלמידי רבנו ז"ל האמתיים, העוסקים במסירות
 נפש כל השנה בעבודת השם יתברך, ואינם חפצים
 בהבלי עולם הזה כלל, רק רוצים לדבק את עצמם
 בו יתברך, ומתמידים בתורה בשקידה עצומה,
 ולומדים בסדר הרף הלמוד של רבנו ז"ל, וזוכים
 לטיל ולהיות בכל חלקי התורה הקדושה,
 ומתבודדים בכל יום עמו יתברך שעות על גבי
 שעות, ומבקשים ומתחננים על נפשם, שיזכו
 לטהר ולזכך את עצמם מכל מיני חלודה ולכלוף
 שנדבק בהם, ואין להם שום רצון אחר מבלעדי
 רצונו יתברך, ומוסרים את נפשם להתפלל התפלות
 במסירות נפש גדולה, וקמים בכל לילה בחצות,
 ובזכים ומבכים אז על גלות השכינה ועל צרות
 ישראל ועל חרבן בית המקדש ועל העלמת אור
 הצדיק, שנעלם ונסתר ונתכסה מכל העולם כלו,
 שהוא החן והיפי של כל העולם (עין לקוטי-מוהר"ן,
 חלק ב', סימן סז), ועל-כן דיקא עם תלמידים

קדושים כאלו, ראוי להתחבר ולהתפלל יחד בראש השנה, וראוי לנסע מסוף העולם ועד סופו, ולדחף את ראשו, ולהיות בקבוץ קדוש ונורא כזה, כי מאחר שמתמידים בעבודת השם יתברך על-פי דרכי עצות רבנו ז"ל כל השנה, בודאי הם זוכים בראש השנה להמשיך את רבנו ז"ל אליהם, ולכן כדאי להתפלל רק ביניהם, ולברח מכל מיני ליצנים ובעלי מחלקת כמו שבורחים מאש, כי בפרוש גלה לנו רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן כא): בראש השנה צריכים להיות חכם, וישמור על מחשבתו, שיחשב רק מחשבות טובות, שייטיב השם יתברך עמנו, ויתן לנו שנה טובה, ועל-כן מה ולמה לו להתערב בין ערב רב, ולעסק עמהם בפטפוטי דברים ומחלקת וסכסוכים ופוחים, הלא בראש השנה צריכים לשמור מאד את מח מחשבתו, ולחשב רק מחשבות טובות וקדושות, ולשמור את דבורי פיו, ולכן אשרי מי שזוכה להתחבר בראש השנה הקדוש עם תלמידי רבנו ז"ל האמתיים המתקבצים יחד, ויתפלל בהתקשרות לרבנו ז"ל, ואם יזכה להוציא מהכח אל הפעל לנסע אל ציון

רבנו ז"ל בעיר אומן לראש השנה, מה טוב ומה
 נעים, וישתדל להתפלל גם שם רק בין תלמידיו
 האמתיים, המוסרים את נפשם כל השנה לגלות
 ולפרסם את דעת רבנו ז"ל בעולם, ומתנהגים
 על-פי עצות רבנו ז"ל, ויברח מכל הולכי רכיל
 ובעלי מחלקת וכו', ואם לא יזכה לנסע אל ציון
 רבנו ז"ל לראש השנה, אל תחלש דעתו ואל תשבר
 רוחו, אלא ישתדל לעשות קבוץ בעירו ובמקומו
 דיקא, ונכון יהיה לבו ובטוח, שימשיך את רבנו
 ז"ל אליו; אשרי מי שחוקק דבורים אלו בתוך
 לבבו, וימשיך על עצמו את התקונים מרבנו ז"ל,
 שמקבלים בראש השנה.

ג.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר ראש
 השנה הוא יום ראשון לעשרת ימי התשובה, פי אז
 נפתחים שערי התשובה לכלם, כמאמרם, וזרונם
 לברכה (ראש השנה טז): "שלשה ספרים נפתחים
 בראש השנה: אחד של רשעים גמורים, ואחד של
 צדיקים גמורים, ואחד של בינונים", ומי שזוכה

לשוב אז בתשובה שלמה, על-ידי-זה נמתיקים
 ממנו כל הדינים, ונמחלים לו כל עוונותיו, ועקר
 התשובה היא על-ידי שהאדם מרגיל את עצמו
 לילך אל מקום פנוי שאין שם בני-אדם, ומחפש
 ומבקש אחריו יתברך, וצועק ושואל איה מקום
 כבודו (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן יב) — איה
 המקום שאוכל למצא אותך, ועל-ידי-זה שצועק
 ומבקש ומתחנן ומחפש אחריו יתברך, על-ידי-זה
 אם יהיה עקשן גדול ולא יעזב את מקומו, יבוא
 ויגיע סוף כל סוף אל מדרגה נוראה ונפלאה מאד,
 שתתגלינה לפניו כל ההסתרות, ויעלה עד המאמר
 הסתום, ויתגלה אליו סוד בראשית, שהוא אותיות:
 ברא תיש, כמובא בתקוני זהר (עין בתקונים תנינא),
 שכל זה הוא אילו של יצחק, שמשם נמשך השופר
 של ראש השנה, כי עקר השופר הוא לעורר, זכותו
 של אילו של יצחק, כמאמרם, זכרונו לברכה
 (מדרש תנחומא וירא): "אמר הקדוש-ברוך-הוא:
 עתידין בניו של יצחק לחטא לפני, ואני דן אותם
 בראש השנה, אלא אם מבקשין שאחפש להן זכות,
 ואזכר להן עקבת יצחק, יהיו תוקעין לפני

בשופר"; כי עקר השופר נעשה על-ידי בחינת
 "איה השה לעלה" (בראשית כב, ז), ששאל אז
 יצחק, ועל-ידי-זה נתהנה אחר-כך האיל שיקריב
 תחתיו, שהיה נאחז בסבך בקרניו, שזה מרמז על
 קרן השופר, על-כן תוקעים בראש השנה בשופר,
 כי אז בראש השנה היא התחלת התשובה, ועקר
 התשובה היא — שהאדם בא למקום מיחד שאין
 שם בני-אדם, וצועק ומבקש ומתחנן אליו יתברך:
 "איה מקום כבודו" — איה אתה, היכן המקום
 שאוכל למצא אותך? ! כי זה יכול כל אדם להבין,
 שרוב בני-אדם קשה וכבד לעמוד בנסיון נגד יצרם
 המתגבר עליהם כל השנה, ומחטיאם במה
 שמחטיאם, ומלכלכם במה שמלכלכם, כל אחד
 כפי שידע נגעי לבבו ומכאוביו, ועל-כן קשה להם
 מאד לשוב בתשובה, כי מאחר שכבר התגבר
 עליהם יצרם, ולא התגברו לכבש אותו, על-כן
 מאחר שכבר נלכדו במה שנלכדו, בודאי קשה
 להם לשוב בתשובה, ובפרט שיש שירדו ונפלו
 מאד על-ידי חטאיהם ועוונותיהם הרבים,
 ובפרטיות על-ידי חטאיהם בפגם הברית, הוצאת

זרע לבטלה, וכל מיני שקוץ, תעוב וזהו, עד שלבם נעשה סחרחר, כי הקלפה שנדבקות בהם בעוונותיהם, מעקמת ומסבבת עליהם בעקמיות ובבלבולים ובסבובים הרבה, באשר התבטא אז רבנו ז"ל, ואמר בזו הלשון: עם פארדרייט דאס הארץ [שנתעקם לבבו], הינו כשאדם חוטא ומתלקף, אזי נעשה לבו סחרחר ומלא קשיות וספקות עליו יתברך, ואין לו עצה אחרת, אלא לצעק "איה מקום כבודו", ויחפש ויבקש תמיד אחריו יתברך — איה המקום שיוכל למצא אותו, ויהיה עקשן גדול בעבודה הקדושה הזו, ואז אם לא יעזב את עצמו בשום פנים ואפן, אפלו שיעבר עליו מה שיעבר, סוף כל סוף יתגלה לו המאמר הסתום, שכל זה הוא סוד ראש השנה, שהוא סוד פמוס ונעלם ונסתר מאד, ראשית הבריאה שהיא סוד בראשית מאמר סתום, כי זה היום תחלת מעשיך, וזה (תהלים פא, ד): "תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו", ודרשו חכמינו הקדושים (ראש השנה ח:): איזהו חג שנהחדש מתכסה בו? זה ראש השנה, כי אז הוא בחינת מאמר סתום, ועל-ידי

שָׁאָדָם בָּא אֵלָיו יְתַבַּרְךָ, וְצוּעֵק וּמְבַקֵּשׁ וּמְתַחַנֵּן
אֵלָיו יְתַבַּרְךָ, שְׂיַחֲוֶס וַיִּרְחַם עָלָיו וַיִּמְחַל לוֹ, אֵינּוּ זֶה
מִשָּׁם, עַד שְׂמוּחֲלִין לוֹ, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (בְּרֵאשִׁית רַבָּה
נו, יג): "כָּל יְמוֹת הַשָּׁנָה יִשְׂרָאֵל גָּאֲחֻזִין בְּעֵבְרוֹת
וּמִסְתַּבְּכִין בְּצָרוֹת, וּבְרֵאשׁ הַשָּׁנָה הֵם נוֹטְלִין שׁוֹפָר,
וְנוֹזְכֵרִין לְפָנָי הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וּמוֹחֵל לָהֶם"; כִּי
בְּזֶה שְׂצוּעֵקִים אֵלָיו יְתַבַּרְךָ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם וּבְפָרֵט
בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה — אֵיךְ מְקוֹם כְּבוֹדָךְ, אֵיפֹה אַתָּה,
וּמִחֲפָשִׁים וּמְבַקְשִׁים אַחֲרָיו יְתַבַּרְךָ, עַל-יְדֵי-זֶה
בְּאִמַּת מְתַגַּלָּה אֲלֵיהֶם אַחֲר־כֵּן הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
בְּעֲצָמוֹ, וְזֶה קוֹל הַשׁוֹפָר שֶׁנַּעֲשֶׂה מֵאִילוֹ שֶׁל יִצְחָק,
וְעַל-כֵּן הוּא קוֹל פְּשׁוּט וְקוֹל שָׁבוּר, בְּסוּד: תְּקִיעָה,
שְׁבָרִים, תְּרוּעָה, תְּקִיעָה, לְהוֹרוֹת, אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר
לְאָדָם לְצַאת מִצָּרוֹתָיו וּמִיִּרְדוּתָיו, כִּי אִם עַל-יְדֵי
שְׂיִצְעֵק קוֹל פְּשׁוּט וְקוֹל שָׁבוּר אֵלָיו יְתַבַּרְךָ "אֵיךְ
מְקוֹם כְּבוֹדוֹ" — אֵיךְ הַמְּקוֹם שְׂאוּכַל לְמַצֵּא אוֹתָךְ,
וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה סוּף כָּל סוּף לְשָׁבוּר אֶת כָּל
הַהִסְתָּרוֹת וְהַכְּסוּיִים מִפָּנָיו, וַיִּתְגַּלֶּה אֵלָיו הַמְּאָמֵר
הַסְּתוּם, שֶׁהוּא הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעֲצָמוֹ; וְעַל-כֵּן
צָרִיכִים לְנַסֵּעַ לְצַדִּיקִים אֲמֵתִים לְרֵאשׁ הַשָּׁנָה,

וְאֶפְלוּ מִי שְׂאִינוּ זוֹכָה לְנִסְעַי, צָרִיף עַל-כָּל-פָּנִים
 לְהַשְׁתַּדֵּל לְנִסְעַי לְמָקוֹם שֵׁשׁ קְבוּצָה שֶׁל יִרְאִים
 וּכְשֵׁרִים בְּיֹתֵר, לְהִתְפַּלֵּל וְלִשְׁמַעַי קוֹל שׁוֹפֵר עִמָּהֶם,
 וּכְמוֹ שְׁנוֹהֲגִים כָּל יִשְׂרָאֵל, שֶׁבְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה וַיּוֹם
 הַכַּפּוּרִים מִתְאַסְּפִים וּמִתְקַבְּצִים יַחַד מִכָּל הַכַּפּוּרִים,
 וְכָל הָרְחוֹקִים שְׂאִינָם נִזְהָרִים לְהִתְפַּלֵּל בְּצַבּוּר בְּכָל
 יְמוֹת הַשָּׁנָה, אֲבָל בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה כָּלָם נִקְבְּצִים אֶל
 הַצַּבּוּר הַקָּדוֹשׁ, כִּי עֵקֶר בְּחִינָה זֹאת לְהַכְנִיס דְּרָף זֶה
 שֶׁל תְּשׁוּבָה, עַל-יְדֵי עֲצָה נִוְרָאָה וְנִפְלְאָה זֶה, שֶׁיִּצְעַק
 תָּמִיד — "אֵיךְ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ", אֵין יוֹדְעִים, כִּי אִם
 הַצַּדִּיקִים הַגְּדוֹלִים הָאֲמִתִּיִּים, כִּי כָּל צַדִּיק אֲמִתִּי
 הוּא בְּחִינַת מְשִׁיחַ, שֶׁיּוֹדֵעַ הַסּוּד שֶׁל בְּרֵאשִׁית
 מֵאֲמַר סְתוּם, שְׂרַבִּי שְׂמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי גָּלָה עָלָיו
 שֶׁבַע עִין אֲנִפִּין שְׁנוֹהֲגִים לְעֶסֶק בָּהֶם בְּאֵלוֹ הַיְמִיִּים
 בְּאֵלוֹל וּבַעֲשָׂרַת יְמֵי תְּשׁוּבָה, שֶׁהוּא סֵפֶר הַתְּקוּנִים
 הַקָּדוֹשׁ, כִּי כָּל דְּרָף הַתְּשׁוּבָה בְּאֵלוֹ הַיְמִיִּים הִיא
 עַל-יְדֵי הַמְּאָמַר סְתוּם מִבְּחִינַת בְּרֵאשִׁית (עֵין לְקוּטִי-
 הַלְכוֹת, רֵאשׁ הַשָּׁנָה, הַלְכָה ו', אוֹת א', ב'), וְעַל-כֵּן
 הָעֵקֶר לְנִסְעַי לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים הַהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ זֶה,
 וְעוֹסְקִים לְהַכְנִיס דְּרָף זֶה בְּעוֹלָם, כִּדֵּי לְהַחֲזִיר אֶת

כָּל הָעוֹלָם בְּתִשׁוּבָה, שְׂפֹנָה תְלוּיָה הַגְּאֵלָה, וְכִמוֹ
 שְׂפָתוֹב (יִשְׁעִיָּה נט, כ): "וּבֹא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי
 פִּשֵׁעַ בְּיַעֲקֹב", כִּי שְׁמוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ קָדָם לְעוֹלָם, כִּמוֹ
 שְׂפָתוֹב (תְּהִלִּים עב, יז): "לְפָנַי שְׁמֹשׁ יָנוּן שְׁמוֹ", וְכֵן
 תְּשׁוּבָה קְדָמָה לְעוֹלָם, וְעַל-כֵּן רַק הוּא יוֹדֵעַ הַסּוּד
 שֶׁל בְּרֵאשִׁית, שֶׁהוּא סוּד הַתְּחִלַּת הַבְּרִיאָה, שְׁעַל-
 יַדֵּי-זֶה עֶקֶר דֶּרֶךְ הַתְּשׁוּבָה, וּמִמֶּנּוּ מְקַבְּלִים כָּל
 הַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים הָאֲמִתִּיִּים, וְעַל-כֵּן גַּם מִי שְׂאִינוֹ
 זוֹכֵה עֲדִין לָבוֹא לְצְדִיקֵי אִמַּת לְרֵאשׁ הַשָּׁנָה, צָרִיף
 לְכוּן אֶת לְבוֹ, שְׂבִזְכוּת וּבְכַח הַקְּבוּץ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא נִלְוָה וּמִתְקַבֵּץ עִמָּהֶם בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה
 וּבִיּוֹם הַכְּפוּרִים, עַל-יַדֵּי-זֶה יֵאִיר עָלָיו דֶּרֶךְ
 הַתְּשׁוּבָה; וְעַל-כֵּן רָאָה לְחִזֵּק עֲצֻמָּה, אֲהוּבֵי, בְּנֵי
 הַיִּקָּר, בְּכָל מִינֵי אֲפָנִים שְׂבַעֲוֹלָם, וְאֵל תִּפְּל בְּדַעְתָּךְ
 כָּלֵל, אִם תּוֹכֵל לְנַסֵּעַ לְצִיּוֹן רַבְּנוֹ ז"ל בְּעִיר אוֹמֵן
 לְרֵאשׁ הַשָּׁנָה, מַה טוֹב וּמַה נְּעִים, וְתִהְיֶה כָּל
 מַחְשַׁבְתְּךָ וְכִסּוּפִיךָ רַק אֶל עֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ,
 וְתִצְעַק אֵיךְ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, אֵיךְ הַמְּקוֹם שְׂאוֹכֵל
 לְמִצָּא אוֹתָךְ תִּתְבָּרֵךְ, וְכָל מַגְמַתְךָ תִּהְיֶה בְּרֵאשׁ
 הַשָּׁנָה הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, שִׁיתְגַּלָּה אֵלֶיךָ הַמְּאֱמָר

הסתום מבחינת "ואיה השנה לעולה", שמשם
נמשך השופר, בסוד אילו של יצחק כנ"ל, ואם לא
תזכה להוציא מהכח אל הפעל לנסע אל ציון רבנו
ז"ל בעיר אומן, על-כל-פנים ראה להתחבר אל
אנשים כשרים, אשר עוסקים בזה כל השנה —
לחפש ולבקש אחריו יתברך, ותדע שגם במקומם
יכולים למצא את המאמר הסתום, כי העקר
להתחבר יחד באהבה אחוה ורעות, בבחינת (איוב
לו, ה): "הן אל כביר ולא ימאס"; כי אין הקדוש-
ברוך הוא מואס בתפלתן של רבים, ובפרטיות
כשפונתם היא פונה אחת — רק איך לזכות למצא
את אמת מציאותו יתברך; אשרי מי שזוכה
להכניס את ראשו בין תלמידי הצדיק האמת,
המתקבצים בקבוץ קדוש ונורא כזה רק לחפש
ולבקש אחריו יתברך, ולזכות להכליל בו יתברך,
ולהמשיך על עצמו סוד הפתח שהוא המאמר
סתום, אשרי לו בזה ואשרי לו בכא!

ד.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר רבנו ז"ל רצה מאד מאד שיבואו אליו לראש השנה, ואמר בקול חזק מעמק הלב: מה אמר לכם? אין דבר גדול מזה, הינו מלהיות אצלו לראש השנה, ואמר בזו הלשון בקול זיע סגיא: ווי אזוי זאל איך אייך זאגן קיין גרעסערס דער פון איז ניט פאר האנין, איי אנדערע גוטע יודין זאגן ניט אזוי איז נאך אקשיא, אף שצדיקים אחרים אינם אומרים כן, הרי עוד קשיה, הינו בלא זה כבר מקשין עליו קשיות הרבה, ויהיה קשה עוד קשיה זאת גם-כן — שהקפיד כל-כף להיות אצלו לראש השנה דיקא, ומפלל דבריו הקדושים שדבר אז עמנו, למדנו כמה דברים: למדנו שוב עצם גדל החיוב להיות אצלו לראש השנה, כי אף-על-פי שידענו זאת מכבר, אף-על-פי-כן מרבוי דבריו הקדושים אז בזה, ומתנועותיו הנוראות אז, הבנו עצם החיוב יותר ויותר שאי אפשר לבאר זאת בכתב, וגם אז למדנו, שרצונו חזק שנהיה אצלו באומן לראש השנה תמיד לאחר הסתלקותו, ושאינ דבר גדול

מזה, וגם למדנו כמה צריכין להתחזק ולשבור
המניעות מדבר שבקדשה, ובפרט המניעות
מלהיות בראש השנה, שצריכים לשברן ביותר,
ולהיות דוקא בראש השנה, עד שאפלו אם רבנו
ז"ל בעצמו מצוה ומסכים לבלי להיות אצלו
בראש השנה, חלילה להסתכל על זה, וצריכין
להזהר מאד לבלי לשאל אותו שום שאלה על זה,
פי הוא ישיב בנדאי לבלי להיות אצלו, ואף-על-
פי-כן בנקודת האמת לאמתה צריכין להיות אצלו
דיקא, וכן הוא נוהג לדורות, וענין זה נוגע למה
שאמרו חכמינו הקדושים (מכות י:): בדרך שאדם
רוצה לילך מוליכין אותו, כמו שפרש רש"י, והוא
מדברי חכמינו הקדושים על פסוק: "לך עם
האנשים" (במדבר כב, כ), וכן בשלוח המרגלים
שהכרח משה רבנו בעצמו לשולחם (שם יג; ועין
סוטה לד), אף-על-פי שבאמת רצונו לא היה כלל
בזה, וענין זה ראינו אצל רבנו ז"ל כמה פעמים
בפרט בענין ראש השנה, שהיו אנשים שהיו להם
מניעות מלהיות אצלו בראש השנה, ושאלו אותו,
והשיב להם, שלא יהיו לראש השנה, והתחילו

לְהִתְעַקֵּשׁ: הֲלֹא שָׁמְעֵנוּ מִכֶּם גְּדֹל הָאֲזָחָרָה לְהִיּוֹת
 אֲצִלְכֶם לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְעָשָׂה עֲצָמוּ כַּמְקַפֵּיד עֲלֵיהֶם,
 וְגַעַר בָּהֶם שְׁלֹא יִדְבְּרוּ יוֹתֵר, וְכֵן עָשׂוּ, וְלֹא בָּאוּ
 לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְאַף-עַל-פִּי-כֵן אֲנַחְנוּ זְכִינוּ לְהִיּוֹת
 רְגִילִים לְעֲמֹד לְפָנָיו, וְשָׁמְעֵנוּ וְהִבְנוּ בְרָמֹז וּבְפִרוּשׁ,
 שְׁפָנִימִיּוֹת רְצוֹנוֹ אֵינוֹ נוֹחָה בְּזֶה כָּלֵל, רַק הוּא
 מְכַרְח לֹמֵר לָהֶם כֶּף, מִחֲמַת שְׁשׂוֹאֲלִים אוֹתוֹ עַל
 זֶה, וְכֵן הוּא נוֹחֵג לְדוֹרוֹת, שְׁכַשְׁשׂוֹאֲלִין לְרַב
 וְלַמְּנַהֵיג עַל דְּבַר שֵׁשׁ בּוֹ כְּעֵין מְסִירוֹת גֶּפֶשׁ, צָרִיף
 לְהִשָּׁיב: לָאוּ, אַף-עַל-פִּי שְׁבֹאֲמַת לְאַמִּיתָה רְצוֹנוֹ,
 שְׁיִמְסֹר הָאָדָם גֶּפֶשׁוֹ וַיִּשְׁבֹּר אֶת כָּל הַמְּנִיעוֹת;
 עַל-כֵּן מִי שְׁרוּצָה לְהִתְקַרֵּב וּלְשַׁבֵּר הַמְּנִיעוֹת בְּאַמֶּת
 לְאַמֶּתָה, צָרִיף לְהִזְהַר מְאֹד לְבָלִי לְשֹׂאֵל אוֹתוֹ בְּזֶה
 כָּלֵל (עֵין חַיִּי מוֹהַר"ן, סִימָן תו); רָאָה וְגַם רָאָה,
 אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֵיךְ שָׂרְבֵנוּ ז"ל בְּעֲצָמוֹ רִמֹּז לָנוּ,
 שְׂאֵפְלוֹ אִם הוּא יִמְנַע אוֹתָנוּ מִלָּבוֹא אֵלָיו, לְבַל
 נִצִּית אוֹתוֹ, אֶלָּא נִדְחַק אֶת עֲצָמֵנוּ בְּתוֹךְ כָּלֵל
 הַקְּבוּץ הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא הַמְּתַקַּבֵּץ אֵלָיו בְּרֹאשׁ
 הַשָּׁנָה; וְלָכֵן רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי, לְעֲשׂוֹת זֹאת כָּל יְמֵי
 חַיִּיךָ — לְהִשְׁתַּדֵּל לְנִסְעַ אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל בְּעִיר

אומן לראש השנה, ולהתפלל שם יחד עם אנשי
שלומנו האמתיים, עובדי השם, ואם לא תוכל
להוציא מהכח אל הפעל, על-כל-פנים ראה
להתקבץ יחד עם המקרבים בעירך, ותמסרו את
נפשכם להתפלל יחד, ועל-ידי-זה ימשך גם עליכם
גדל התקונים הנוראים והנפלאים מרבנו ז"ל;
העקר ראו להחזיק את עצמכם ביחד, ותמיד ראה,
אהובי, בני היקר, להתחבר רק עם מקרבים כאלו
אשר תפצים בעבודת השם יתברך, ואינם תפצים
בשום פוליטיקה של הבל המצויה עכשו, כגון
כבוד או ממון, רק כל פונתם היא בתמימות
ובפשיטות לשוב בתשובה אמתית, ולחזור אליו
יתברך, ולהחזיק את עצמם ביחד, "ואיש את רעהו
לאמר חזק" (ישעיה מא, ו), שאז בודאי נזכה אל
התקונים הגדולים שנמשכים בראש השנה, וכבר
התבטא פעם רבנו ז"ל ואמר גדל המעלה של
המתקרבים אליו, שאי אפשר לשער, כי כבר
נתפשטו דבורים כאלו בין העולם, שהם מתפארים
גם-כן בדבורים כאלו, אבל באמת המקרבין שלי
ההתקרבות לבר היא דבר גדול מאוד מאד, כי

אף-על-פי שהוא בעצמו הינו המקרב, אינו פלום
 ואינו מתנהג בדרך ישר פראוי, אף-על-פי-כן
 מאחר שהוא בתוך אנשים פאלו שהם מקרבים
 לצדיק גדול ונורא כזה לקדשה כזו, זה בעצמו
 מועיל לו מאד, ובמשך הזמן יתעורר גם-כן ויחזור
 בתשובה (עיין חיי-מוהר"ן, סימן רע"א); לכן ראה,
 אהובי, בני היקר, מה לפניך, וראה להיות מחבר
 תמיד אל אנשי שלומנו היקרים, תלמידי רבנו ז"ל
 האמתיים, עובדי השם באמת, המוסרים את נפשם
 במסירות נפש לגלות ולפרסם את דעת רבנו ז"ל
 כל השנה, ותתחבר עמם יחד, ועל-ידי-זה ימשכו
 גם עליך כל תקוני רבנו ז"ל הנמשכים בראש
 השנה, כי עליך לדעת, כי אינו דומה מי שמוסר
 את נפשו כל השנה בעבור רבנו ז"ל, וחוטף
 בזיונות ושפיכות דמים חרופין וגדופין בשביל
 רבנו ז"ל, ומגלה ומפרסם את דעתו לכל העולם
 כלו, אשר בודאי כשהוא בא אל רבנו ז"ל, נעשה
 עמו מה שנעשה; ולכן ראה, אהובי, בני היקר,
 לדחף את ראשך להיות מהחבריא קדישא האלו,
 המוסרים את נפשם כל השנה בעבור רבנו ז"ל,

ומגלים ומפרסמים את דעתו הקדושה בעולם
 במסירות נפש הכי גדולה, ומתבודדים בכל יום
 ויום עמו יתברך, ושופכים את נפשם ואת לבבם
 אליו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה,
 ומתמידים בלמוד התורה הקדושה על-פי סדר הדרך
 הלמוד של רבנו ז"ל, וזוכים להיות ולטיל בכל
 חלקי התורה הקדושה — מקרא, משנה, גמרא,
 מדרש, הלכות ואגדות, בריתות ותוספות, ספרי
 הזוהר והתקונים וכל כתבי האריז"ל, והם מתפללים
 את התפלות הקבועות: שחרית, מנחה, מעריב,
 במסירות נפש אמתית, וקמים בכל לילה בחצות,
 ואומרים את סדר תקון חצות, וזוכים ומבכים על
 גלות השכינה ועל העלמת הצדיק האמת ועל חרבן
 בית המחין שלו, ובנדאי כשבאים בראש השנה אל
 רבנו ז"ל עם מתנות כאלו אזי נעשה עמם מה
 שנעשה; אשרי מי שאינו מטעה את עצמו בזה
 העולם כלל, כי בפרוש גלה לנו רבנו ז"ל (שיחות-
 הר"ן, סימן נא): את זה תקבלו ממני, שלא יטעה
 אתכם העולם, כי העולם הזה מטעה אותנו לגמרי,
 כי לא נמצא אחד שיהיה לו קץ וסוף טוב מן

העולם, וְכֹל בְּנֵי-אָדָם שֶׁהֵיוּ, אֲפֵלוֹ אוֹתָן שֶׁתִּפְסוּ
 בְּיָדָם אֶת כָּל הָעוֹלָם הַזֶּה כְּלוּ, הֲיֵה סוּפָם רַע מְאֹד
 גַּם לְדוֹרֵי דוֹרוֹת קִלְקֵלוּ וְהִפְסִידוּ, כִּי בָזָה הָעוֹלָם
 אֵין צְרִיכִים חֲכָמוֹת כָּלֵל רַק תְּמִימוֹת וּפְשִׁיטוֹת,
 לָבוֹא לְהִתְחַנֵּן אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּלְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ
 כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, אֲשֶׁר־י
 מִי שֶׁמְצִיֵּת אֶת רַבְּנוֹ ז"ל, וְאֵז בּוֹדֵאֵי יִזְכֶּה לְהִגִּיעַ
 אֶל מֵה שֶׁצָּרִיךְ לְהִגִּיעַ בָּזָה הָעוֹלָם, כַּאֲשֶׁר אָמַר לָנוּ
 רַבְּנוֹ ז"ל בְּפִרוּשׁ, שֶׁכָּל אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי בּוֹדֵאֵי יִזְכֶּה
 בְּסוּף לָבוֹא בָּזָה הָעוֹלָם לְמֵה שֶׁצָּרִיךְ, וְאָמַר, שֶׁאֵין
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה לִּי זֹאת, חֶס וְשָׁלוֹם,
 בְּשׁוֹם פְּעַם, לְקַחַת מִמֶּנִּי אִיזָה אִישׁ מֵאֲנָשֵׁי בְּאֻמָּצֵע,
 כְּלוּמַר רַק כָּל אֶחָד יֵאָרִיךְ יָמִים וְשָׁנִים וְיִחָיֶה
 בּוֹדֵאֵי, וְיִתְיַגַּע וְיִחָתֵר חֲתִירָה אַחַר חֲתִירָה, עַד אֲשֶׁר
 יִזְכֶּה לָבוֹא לְעִנְיָנוּ וְלְמִדְרָגָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה, שֶׁהוּא צָרִיךְ
 לָבוֹא בָּזָה הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בְּשָׁבִיל זֶה נִבְרָא (עֵין תַּי
 מוֹהַר"ן, סִימָן ש"ב), וְאָמַר: הַפְּחוֹת שֶׁבְּאֲנָשֵׁי, אֲנִי
 מוֹלִיךְ אוֹתוֹ בְּדֶרֶךְ שֶׁל צְדִיק גָּדוֹל מְאֹד מִדוֹרוֹת
 אֵלוֹ וּמִהַדוֹרוֹת הַקּוֹדְמִים וְכוּ', וְעוֹד יִהְיֶה זְמַן
 שֶׁיִּקְנְאוּ מְאֹד בַּמְּקַרְבִּים אֵלָיו, וּמְכַל שֶׁכֵּן בְּמִי

שזוכה להושיט לו יד, דהינו שרבנו ז"ל מקרבו אליו (עין שם, סימן שיד), וההתקרבות הזו הפונה, שרבנו ז"ל נותן רשות לשמש אותו בהפצת מעינות החכמה חוצה, פי צריכים זכות גדולה לשמש את רבנו ז"ל בהפצת תורתו ודעתו בעולם; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, מה לפניך, וחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, ותדחף את ראשך בין החבריא קדישא הזו, ותתפלל עמהם יחד בראש השנה יהיה במקום שיהיה, והם הם תלמידי רבנו ז"ל האמתיים; אשרי מי שמסתכל בעין אמת מה קורה עכשו בעולם, פי צריכים רחמים רבים גם בדבר רבנו ז"ל לבל יטעו אותו, חס ושלום, אלא שיזכה להיות מאנשי רבנו ז"ל האמתיים; אשרי מי ששם לבו אל דברים אלו, ואז טוב לו כל הימים.

ה.

אהובי, בני היקר! רבנו ז"ל אמר: כל הצדיקים הגדולים הגיעו למעלה ולמדרגה שהגיעו, אבל עמדו בזה, ואני, ברוך השם, בכל

רגע ורגע נעשה איש אחר, ונתן טעם לזה
 שחולקין עליו, פי הצדיק נקרא אילן, ויש לו
 שרשים ופנים וכו', וכל צדיק קדם שמגיע
 למדרגתו, יש עליו מחלקת, פי אמרו חכמינו
 הקדושים (סנהדרין ז.): האי תגרא דמיא לבדקא
 דמיא, נמצא שהמחלקת היא בחינת מים, והמים
 — הינו המחלקת, מרימין אותו, אבל אני צריך
 שתהיה עלי מחלקת תמיד, פי אני הולך בכל פעם
 ובכל רגע מדרגה לדרגה, אלו הייתי יודע שאני
 עומד עכשו כמו בשעה הקודמת, לא הייתי רוצה
 את עצמי כלל בזה העולם (עין חיי-מוהר"ן, סימן
 תא), עמד וראה והתבונן, ותעמד משתומם, אהובי,
 בני, מגדל מעלתו ומדרגתו של רבנו ז"ל, ואיך
 שרוצה להחזיר בנו גם כן מדרגתו הנוראה
 והגפלאה, ורוצה להביאנו אל עבודתו, עוד אמר
 והתבטא: אני יכול לעשותכם צדיקים כמוני ממש,
 אם רק נצית אותו באמת, ונשליך את שכלנו
 המדמה לגמרי, ונתחזק באמונת חכמים בתמימות
 ובפשיטות גמורה, פי בכל שיחה ושיחה שהוא
 משיח ומדבר עמנו, יכולים להיות על ידה איש

כָּשֶׁר, וְאֶפְלוּ צַדִּיק גָּמֹר כָּל יְמֵי חַיָּו כְּמוֹ שְׂאֲנֵי
 רוּצָה (אֲזוּי וְוִיא אִיךְ מֵיִן אֵיִן גּוֹטְעֵר אִיד), אִם
 יִרְצָה לִילֵךְ עִמָּה לְקַיִם כְּפִי שְׂיַחְתּוֹ הַקְדוּשָׁה, וְמִי
 שְׂזָכָה לְשִׁמְעַ שְׂיַחְתּוֹ הַקְדוּשָׁה מִפִּי הַקְדוּשׁ, הוּא
 יוֹדֵעַ זֹאת בְּאַמֶּת וּבְבִרְוֵר, וְאֶפְלוּ עֲכָשׁוּ כְּשִׁלּוֹמְדִים
 דְּבָרָיו הַקְדוּשִׁים, יֵשׁ לָהֶם גַּם-כֵּן כַּח גְּדוּל לְעוֹרֵר
 לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, לְזִכּוֹת לְדַרְכֵי הַשֵּׁם בְּאַמֶּת, לְמִי
 שְׂשִׁשִׁים לְבוֹ הֵיטֵב לְדְבָרָיו הַקְדוּשִׁים וְלְשִׁיחוּתָיו
 הַקְדוּשׁוֹת הַנְּאֻמְרוֹת בְּכָל סִפְרָיו הַקְדוּשִׁים, כִּי כָּל
 שְׂיַחָה שְׁלוֹ הִיא הַתְּעוֹרְרוֹת נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה מְאֹד,
 וְדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל וְנִכּוֹנָה מְאֹד לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְכָל
 אֶחָד לְפִי מִדְּרָגָתוֹ יִהְיֶה בְּאִיזוֹ מִדְּרָגָה שְׂיִהְיֶה, אֶפְלוּ
 מִי שֶׁהוּא בְּמִדְּרָגָה עֲלִיוֹנָה מְאֹד, יָכוֹל לְקַבֵּל דֶּרֶךְ
 יִשְׂרָאֵל וְעִצּוֹת נִפְלְאוֹת מִכָּל שְׂיַחָה וְשִׂיחָה שְׁלוֹ, וְכֵן
 לְהִפָּךְ — מִי שֶׁהוּא בְּתַכְלִית הַמִּדְּרָגָה הַתַּחְתּוֹנָה,
 חֵס וְשִׁלּוֹם, בְּאִיזָה מְקוֹם שֶׁהוּא נִמְצָא, וְנִפְל כְּבָר,
 אֶף-עַל-פִּי-כֵן יָכוֹל לְקַבֵּל דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל וְעִצּוֹת נִכּוֹנוֹת
 מִכָּל שְׂיַחָה וְשִׂיחָה שְׁלוֹ, וְלִמְלֵט נִפְשׁוֹ מִנִּי שִׁחַת,
 וְלָשׁוּב אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּאַמֶּת, אִם יֵשִׁים לְבוֹ
 לְדְבָרָיו הֵיטֵב, וְיִקְיִם אוֹתָם בְּאַמֶּת וּבְתַמִּימוֹת בְּלִי

שום חכמות; אשרי מי שלא חזו בהם (עין ח"י
 מוהר"ן, סימן שנח), ובאמת בזה תלויה כל האמונת
 חכמים, שמאד הזהירנו רבנו ז"ל על זה ביותר —
 להתחזק מאד מאד באמונת חכמים, ולהאמין
 בחכמים האמתיים המגלים את אמתת מציאותו
 יתברך על-פי יסודות חזקים, אשר כל מגמתם היא
 רק לעורר ולחזק ולאמץ את כל הנפשות העיפות
 והנפולות, ולהחזיר בהם עצות נוראות ונפלאות
 איך להתנהג, כי אלו החכמים האמתיים יכולים
 להוציא משפטי הנהגות ישרות, משפטי אמת, לכל
 החפצים לשמע בקולם, אך זה לעמת זה עומדים
 עליהם תמיד שקרנים וצבועים, המלאים מותרות
 וזמה וטנוף, ועשנים סרוחים מסבבים ומקיפים
 ומבלבלים את מחם, ומאחר שמתלווצצים
 מהספרים הקדושים הנפלאים והנוראים, המגלים
 את אמתת מציאותו יתברך, על-ידי-זה נעשה לבם
 מטנוף כמו בית-הכסא, כי מי שפוגם באמונת
 חכמים, אזי הוא נדון ביגיעת בשר, הינו במותרות,
 כמו שאמרו חכמינו הקדושים (ערובין כא): הלועג
 על דברי חכמים, נדון בצואה רותחת (עין לקוטי-

מוהר"ן, חלק א', סימן סא), כי יש פמה ספרים עכשו, וגם עתידים להיות עוד פמה ספרים, וכלם צריכים לעולם, ובאמת בתחלה כשלא היתה לו אמונת חכמים, אזי היו כל הספרים אצלו פלא, כי היה מלעיג עליהם, כמו שכתוב (קהלת יב): "עשות ספרים הרבה אין קץ ולהג הרבה ויגיעת בשר"; דהינו שמלעיג על רבוי ספריהם, ואז כלם פלא אצלו, ובשביל זה נהוין בצואה רותחת, ונעשה לבו מטנף כמו בית-הכסא, ומכל זה תבין ותשכיל "מעשיהם הטובים" של אלו החולקים על הספרים הקדושים המגלים את אמת מציאותו יתברך, וצריכים לשוב בתשובה שלמה על זה, וצריכים לידע, שכל ספר וספר המדבר ומגלה את אמת מציאותו יתברך, מאד נצרך לעולם, ובפרטיות אלו הספרים המגלים עצות נוראות ונפלאות לכל הירודים והנפולים הנמצאים בתאוותיהם ובמהותיהם ובלכלוכיהם הרעים, איך לצאת מהפח נשבר שנפלו לשם, בודאי ספרים פאלו נצרכים מאד לעולם, וצריכים לשוב בתשובה שלמה על זה, שחולקים על ספרים קדושים, המגלים

ומפרסמים את אמתת מציאותו יתברך, כי כל זה
 תלוי בענין ראש השנה הקדוש והנורא של רבנו
 ז"ל (עי' פרפראות לחכמה על המאמר בלקוטי מוהר"ן,
 חלק א', סימן סא), כי זה תלוי בזה — כפי רבוי
 הספרים שיש בעולם, המגלים ומפרסמים את
 הצדיק האמת, המגלה את אמתת מציאותו יתברך
 בתכלית הגלוי, ומגלים ומפרסמים את החן והיפי
 והפאר של הצדיק האמת, על-ידי-זה מתלקטים
 ומתקבצים נפשות יחד, ובאים אל שרשם ובאים
 לראש השנה, ועל-כן אלו אשר אין להם אמונת
 חכמים, ונדונים בצואה רותחת, שלבם מטנף כמו
 בית-הכסא, והם מלאים צואה, רחמנא לישזבן,
 על-ידי-זה הם גורמים שיתעלם ויתכסה ויסתר
 הפאר והיפי והחן של כל העולמות, שהוא הצדיק
 האמת, וגורמים שבני-אדם לא יבואו לראש השנה,
 ועל-כן צריכים לבקש הרבה ממנו יתברך, שיזכה
 לאמונת חכמים אמתית, ויהיה חשוב אצלו כל
 ספר וספר המגלה את אמתת מציאותו יתברך,
 ובפרט ספרים המגלים ומפרסמים את החן והיפי
 והפאר של הצדיק האמת, ועל-ידי-זה יאיר

המאורי אור (עיין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן סז),
 ויזכה כל אחד להסתכל על עצמו איך הוא אוחז
 בארבעת היסודות שלו, ויזכה לזכך ולטהר את
 עצמו, עד שיזכה להכליל לגמרי באין סוף ברוך
 הוא, ויאיר גם עליו אמתת מציאותו יתברך בגלוי
 נורא ונפלא כזה, אשר לא יאמן כי יספר, והכל
 תלוי כפי האמונת חכמים שיש בו, כי בודאי רבנו
 ז"ל נמצא בין תלמידיו האמתיים, ובכל מקום
 שמגלים את למודו הטוב לאחרים, שם נמצא רבנו
 ז"ל, ועל-כן אשרי מי שמתאחד ומתחבר יחד עם
 אנשים תמימים, אשר יש להם אמונת חכמים, וכל
 ספר וספר יקר מאד בעיניהם, והם עוזרים לגלות
 ולפרסם את אמתת מציאותו יתברך, ואת לפי ופאר
 וזן הצדיק האמת, אשר על-ידי כל זה יהיו
 נסתופפים נפשות יחד, ויבואו ויצטרפו אל הקבוץ
 הנורא והקדוש שלנו, ויעסקו גם-כן בתפלה
 ובבקשה ובהתבודדות, כי על-ידי שמתחזקים
 באמונת חכמים, ומאמינים בספריהם הקדושים,
 על-ידי-זה עוזרים שעוד נפשות יבואו ויצטרפו אל
 הקבוץ הקדוש, ועל-ידי-זה נעשים צרופים פאלו

פְּלֵאֵי פְּלֵאִים, וְהוּא עֵזֶר לְכֻלָּם, כַּאֲשֶׁר אָמַר פַּעַם
 רַבְּנוּ ז"ל לְאַחַד שְׁלֹא הָיָה אֶצְלוֹ כַּמָּה שָׁנִים, עָנָה
 וְאָמַר לוֹ: הֲלֹא כָּל הָעוֹלָם לֹא גִבְרָא אֶלָּא לְצִוּוֹת
 לְזֶה (שַׁבָּת ל:), עַל-כֵּן כָּל אֶחָד וְאֶחָד צָרִיךְ לְתַן
 אִיזָה פֶּחַ וְסִיּוּעַ לְזֶה הַצַּדִּיק לְהִיּוֹת לוֹ צוֹתָא, וּבְזֶה
 שְׂאוּחֻז אֶת עֲצָמוֹ בְּיַחַד עִם הַצַּדִּיק הָאֻמָּת, עַל-יַדֵּי-
 זֶה הִיא טוֹבָה לְכָל הַמְּקַרְבִּים; וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי מִי
 שְׂזוּכָה לָבוֹא אֶל הַצַּדִּיק הָאֻמָּת כָּל הַשָּׁנָה, וּבִפְרָטִי
 פְּרָטִיּוֹת בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, וַיְהִיָּה נַעֲשֶׂה אֱלִיּוֹ צוֹתָא,
 וְעַל-יַדֵּי-זֶה תְּהִיָּה טוֹבָה גְּדוֹלָה לְכָל הָעוֹלָם.

תָּם וְנִשְׁלָם, שָׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

